

Zvezek 1.

Letnik III.

Januvar 1899.

Prijateljem „Venca“!

Ko začenjamo plesti tretji „Venec“ v čast presv. Rešnemu Telesu in Srcu Jezusovemu, v slavo prečisti Devici Mariji in ljubim svetnikom božjim, se znova obračamo do svojih prijateljev, proseč, da bi nam drage volje pomagali pri delu. Listu — to lahko rečemo, ne da bi se hvalili — dosehdob ni manjkalo čitateljev, pač pa mu je želeti več pisateljev.

„Venec“ hoče biti, tako smo pisali pred dvema letoma, glasnik bratovščinam in pobožnim družbam, ki so pri nas bolj razširjene, klicar našega nebeškega Kralja, ki biva mej nami v najsvetejšem zakramentu. Kako se navadno godi pri bratovščinah in raznih pobožnostih, to, žal, vsi dobro vemo. Dokler je stvar nova, je vse za njo vneto. A komaj mine nekaj tednov, se ohladi prvotna gorečnost, srca omrznejo, in bati se je, da bode skoraj prenehala bratovščina ali pobožnost, ki se je pred kratkim uvedla ob občem veselju in najlepših nadah. Da pobožnosti in bratovščine uspevajo, treba ljudem pogosto o njih govoriti, opozarjati jih na dolžnosti in dobrote. Tega seveda mora najprej biti skrb vodnika; duhovni pastir je duša vsaki bratovščini in vsaki pobožnosti. Ne dá se pa tajiti, da baš v naši dobi, ko ljudje vsi od kraja znajo brati in tudi radi beró, zanimanje za to ali ono stvar budé in živo ohranijo tudi listi. Zato imajo drugje po svetu med večimi narodi malo ne za vsako bratovščino in vsako pobožnost svoj posebni list. Pri nas imajo edino le tretjeredniki svoj izvrstni in lepo urejevani glasnik, „Cvetje z vertov sv. Frančiška“. Drugim pobožnim družbam in bratovščinam naj bi služil naš listič; to mu je prvi in glavni namen.

Zato prosimo vse gospode, zlasti pa one, ki vodijo bratovščine in pobožne družbe, da bi nas blagovoljno podpirali, pošiljali nam kratka poročila in dobre primerne spise. Bodimo uverjeni, da tudi s tem izvršujemo svoj apostolski poklic in širimo med našim narodom kraljestvo Jezusa Kristusa.

Uredništvo.

Naš Betlehem.

Bdor je vzrastel med našim dobrim kmečkim ljudstvom, vé, kako lepo in res ganljivo praznujejo verni Slovenci sveti večer. Ob Ave Mariji vzame hišni gospodar posodo z žrjavico, sin blagoslovljeno vodo in oljčno vejico, in tako gresta od hrama do hrama, družina pa ju spremlja: oče kadi, sin kropi, družina pa moli sveti rožni venec. Ko so vse obhodili, se vrnejo v hišo in se zberó krog jaslic. V hlevčku na slamici leži božje dete, ob strani klečita Marija in Jožef, od desne in leve pa prihajajo pastirci; zadaj gori blesti v živih barvah mestece Betlehem. Iz pobožnih src se utrga stara božična pesem:

Pastirci, vstanite,
Pogledat, hitite!

Dragi prijatelj, ti si morda tako srečen, da si še letos vse to sam doživel. Duša ti je bila polna svetega veselja in pred jaslicami si tako lahko molil, kakor drugače nikoli. O, kako lepo je moralo biti še le v Betlehemu oni prvi sveti večer, ko se je Odrešenik sveta v resnici rodil. Nad betlehenskimi pašniki in livadami so v tihi noči prepevali svitli zbori nebeških angelov. Marija in Jožef sta čula pri božjem detetu in molila: pastirji pa so hiteli, da pozdravijo Zveličarja sveta, dete v plenico povito in v jasli položeno. Srečni pastirji! Če mislimo nanje, skoraj čutimo v srcu nekaj kakor nevoščljivost.

In vendar nismo mi prav nič manj srečni!

Čuj, mogočno in veličastno se je oglasil iz cerkvenega stolpa veliki zvon in nas vabi k polnočnici. Iz vseh vasij prihajajo v cerkev pobožni verniki; božji hram je skoraj poln do zadnjega prostorčka. Začne sv. maša. Duhovnik daruje, ljudstvo moli, daritev in molitev pa spremljajo svete božične pesmi. Bliža pa se slovesni trenotek. Vse po cerkvi utihne. Mašnik posvečuje, božji Sin gre z nebes na oltar, še en hip, in kruh v rokah mašnikovih ni več kruh ampak presveto Telo Kristusovo, sam Kristus, živi Bog. Ljudstvo se v svetem strahu trka na prsi in na kolenih klečé moli Jezusa v presvetem zakramentu.

Pobožna duša, premisli malo, kaj se godi na oltarji pri vsaki sv. maši. Ali ne moremo po pravici reči, da se pri povzdigovanju Sin božji zopet včloveči in se znova za nas rodi? Da, tako so mislili in govorili sveti očetje, ki blagrujejo mašnika, da se v njegovih posvečenih rokah Sin božji nekamo včloveči, kakor se je nekdanj včlovečil v prečisti Devici. Zdi se, da nam sv. cerkev sama v svojih obredih hoče kazati to podobnost: zakaj pri maši v čast sv. Rešnemu Telesu bere ali poje mašnik prav isto prefacijo

kakor na božični dan. In če gledaš presveti zakrament pri luči svete vere, ali te ne spominja bela podoba kruha plenice, v katere je Mati božja povila svoje dete? Ko dene mašnik sveto hostijo v kelih ali ciborij, ali se ne vidi to, kakor da je Marija položila božje dete v jaslice? Na sinajski gori je Bog govoril Izraelcem med gromom in bliskom, in ljudstva je bilo groza božje pričujočnosti. V Betlehemu je prišel na svet kot majhno dete, ves ljubezniv in prijazen; vsak je smel brez strahu priti do njega. Prav tako biva pri nas v najsvetejšem zakramentu. Ono veličastvo, pred katerim angeli pokrivajo svoje obličje, je odel in prikrič s podobo kruha, zato, da bi mi tembolj zaupljivo prihajali do njega. — Ubog in zapuščen se je rodil na svet v betlehemske hlevu. Mraz je bilo, pa za božje dete ni bilo pripravljene gorke posteljice; dve neumni živali, vol in osel, sta stali poleg jasli in s svojo sapo božjemu detetu gredli mrzli ročici. V Betlehemu so pač bile lepe hiše in velik grad Herodov; v njih je bilo za vse dosti prostora, samo božji Sin je moral ob svojem prihodu na svet prenočevati v napol podrtem hlevu. Komu ne hodi tu na misel uboštvo, katero trpi Jezus marsikje tudi sedaj v cerkvah. Ljudje si zidajo bele gradove in visoke palače, ko pa je treba dati kaj za cerkev, tedaj jim je vsaka malenkost preveč, vse je prelepo, vse predrago; čemu ta potrata, godrnjajo sami pri sebi. — Tudi zapuščen je Jezus pogosto po naših cerkvah. Ob nedeljah in praznikih so gostilne polne razuzdanih pivcev pozno v noč in do ranega jutra: Jezus pa sameva v tabernaklju in čaka, da bi kdo prišel in se pomudil par trenutkov pri njem. Bog bodi zahvaljen, da gre zadnja leta v tem pogledu na bolje. Po mnogih župnijskih cerkvah se v nedelje od jutra do večera moške in žene, mladeniči in dekleta vrsté v molitvi pred tabernakljem; v Ljubljani so se našli celo toliko pogumni in plemeniti moške, ki vso noč pred prvim petkom v mesecu molijo Jezusa v najsvetejšem zakramentu. Dal Bog, da ne bi omrznila prva gorečnost! Vsi, ki prihajate Jezusa častit, po noči ali po dnevu, bodite uverjeni, da je Jezus vas prav tako vesel kakor pastirjev, ki so ga prišli prvi božični večer v Betlehemu pozdravit in molit.

V Betlehemu je božje dete spalo, Marija in Jožef sta gledala njegove zaprte oči in poslušala lahko njegovo dihanje. Toda Izraelov varih ne spi, njegovo Srce čuje. Zveličar sveta moli svojo jutranjo molitev in daruje samega sebe nebeškemu Očetu; in majhna roka božjega deteta, ki sedaj mirno počiva, je vsemogoča božja desnica, ki drži in vlada ves svet. — Ali ni tako tudi v tabernaklju? Vse je mirno, tu ne čutiš nobenega življenja, Jezus na videz spi. In vendar živi in dela pod podobo kruha, njegova roka blagoslavlja in vodi vesoljno stvarstvo.

Da, prav vse, kar vidimo v tabernaklju in krog njega, nas spominja božjega deteta v jaslicah. Tu si ni treba ničesar izmišljati; imeti moramo samo živo vero, in cerkev nam je Betlehem in jaslice so tabernakelj. Betlehem se pravi po naše hiša kruha; v naših cerkvah je shranjen „živi kruh, ki je prišel iz nebes“.

Pobožni prijatelj, ki si bral te vrstice, mislim, sedaj mi bodeš rad pri-tegnil, kar sem dejal precej v početku: katoliški kristijani, ki imamo med

seboj Jezusa v najsvetejšem zakramentu, nismo prav nič manj srečni od srečnih pastirjev, ki so prvi počastili v jaslicah Odrešenika sveta. Veselimo se svoje sreče! Sveta cerkev sama hoče, da veseli praznujemo božič; vse pesmi in psalme, ki jih poje o božični dobi, preveva čustvo srčnega veselja. Tudi angel je dejal pastirjem, naj bodo veseli: „oznanim vam veliko veselje.“

Naše veselje pa bodi sveto, ne pregrešno; zato združujmo z veseljem pobožno molitev. Hodimo o božičnih praznikih prav pogosto v naš Betlehem, v cerkev, in molimo božje dete v jaslicah, molimo Jezusa v presvetem zakramentu. Za dobroto odrešenja ne moremo Boga nikoli dosti zahvaliti; hvalimo ga torej posebno v sveti božični dobi, ko se bolj kakor sicer mej letom spominjamo včlovečenja Sina božjega.

Ko pa prihajamo k jaslicam, pred tabernakelj, nigar ne hodimo tja s praznimi rokami. Pastirji so prinesli božjemu detetu jagnjičke, trije Kralji so mu darovali zlata, kadila in mire. Kaj mu hočemo mi dati? Le en dar imamo, ki je njega res vreden in katerega edino želi: to je naše srce, naša ljubezen; sam nam pravi: „Sin, daj mi svoje srce.“

Častivci in častivke presv. Rešnega Telesa.

(Piše dr. I. G.)

Zveličani Klemen Marija Hofbauer.

Med častivci presv. Rešnega Telesa nam je v prvi vrsti treba omenjati može, ki niso le sami goreli ljubezni do Jezusa in ga častili v najsvetejšem zakramentu, temveč so s svojim navdušenjem vneli tudi brez števila drugih in tako razširjali ogenj božje ljubezni. Tak mož po božji volji, ki je v dobi verske mlačnosti v tisočernih srcih vžgal plamen ljubezni do Boga, je zveličani Klemen Marija Hofbauer. Za nas je njegovo življenje tembolj poučljivo, ker ni živel in deloval v starodavnih časih, temveč v začetku našega stoletja, ne v tujih deželah, ampak večinoma na avstrijskih tleh.

Oče Klemenov se je pisal za Dvořaka (po naše bi se reklo Dvornik, po nemško pa Hofbauer); bil je mesar v vasi Tasvic, blizu mesta Znojma na Moravskem. On kakor tudi njegova žena Marija sta bila pobožna kristijana. — Na praznik sv. Štefana leta 1751. se jima je rodil sin — naš Klemen. Poldrugo leto pozneje je oče umrl. Mati in mali otrok sta ostala sama na svetu. Tedaj vzame mati svoje dete, nese ga k podobi križanega in mu reče: „Glej, sedaj bode ta tvoj oče. Pazi, da hodiš po takem potu, ki mu je všeč.“ — Vzgojevala ga je mati v strahu božjem in seme, ki mu je je zasajala v srce, je padalo na rodovitna tla. V šoli kakor v cerkvi se je odlikoval Klemen s pridnostjo in pobožnostjo. Že kot deček je gojil željo postati duhovnik. Toda zaradi siromaštva mu ni bilo mogoče obiskovati višjih šol. Ko je bil petnajst let star, je šel v mesto Znojmo, da bi se učil pekarstva. Tri leta je tam preživel kot pekarski učenec. Hrepenenje po svetišču Gospodovem pa mu ni dalo pokoja. Ponudi se opatu premonstratskega sa-

mostana v Bruku, da bi opravljaj ondi kako nizko službo in h krati obiskoval šolo. Opat mu usliši prošnjo. V samostanu je stregel patrom pri mizi, pomagal v pekarni in poleg tega se še pridno učil latinskega jezika in drugih vednostij. Napredoval je izvrstno poleg obilnega posla; toda po štirih letih umrje opat, njegov dobrotnik, in mladeniču je splaval po vodi up, da bi dovršil svoje študije. Moral je samostan zapustiti in naselil se je zopet kot pekarski pomočnik na Dunaju. V tem času je z nekim tovarišem šel peš v Rim. V samoti blizu Rima je preživel kot puščavnik šest mesecev. — Ko se je vrnil na Dunaj, mu je božja previdnost naklonila pomoč neke imovite družine. Z vso vnaemo se je lotil učenja. Toda brezverski duh, ki je vladal po višjih šolah, mu je bil zopr. Da bi dobil druge dušne hrane, se zopet napoti v Rim; spremljal ga je blagi mladenič Hibl. V večnem mestu je po naključju prišel v malo cerkvico očetov redemptoristov. To družbo je bil nekaj let poprej ustanovil sv. Alfonz Ligvorski, in je tedaj štela le še malo udov. — Neka skrivna moč ga je gnala, da je poprosil prednika, ali bi smel ogledati cerkev in samostan. Vse mu je ugajalo, in srce mu je reklo, da ga Bog hoče tu imeti. Ni se dolgo pomišljal; prosil je, da bi ga sprejeli v družbo. Prošnja mu je bila uslišana, in z njim vred je bil sprejet tudi njegov tovariš Hibl. To se je zgodilo leta 1784. S čudovito vstrajnostjo se je sedaj učil Hofbauer bogoslovja in se skrbno pripravljaj na duhovski stan. Na praznik sv. Jožefa leta 1785. je naredil slovesne obljube in deset dni pozneje je bil posvečen v mašnika. Najsrčneja želja se mu je bila izpolnila.

Kot redemptorist je želel vpeljati svoj red tudi na Avstrijskem in Nemškem. Toda pri nas za to niso bili ugodni časi. Cesar Jožef je bil prav tedaj premnogo samostanov zatrl in redovnike izgnal. Hofbauer si je moral drugod iskati dela. — Nemški katoličani v poljskem mestu Varšavi so iskali nemških duhovnikov. Cerkevna oblast pošlje patra Hofbauerja in Hibla tja, da bi prevzela duhovno pastirstvo. — Dobila sta v oskrb razpalo cerkvico sv. Benona; stanovala pa sta v majhni hišici. Težak je bil začetek, toda naš svetnik je zaupal v Boga in ni bil osramočen. Od leta 1787. do 1806. je tukaj deloval z apostolsko gorečnostjo, in uspeh je bil velikanski. Namestu razpale kapele se je dvignila kmalu lepa prostorna cerkev, malo hišico je izpremenil v velik samostan. V zadnjih letih mu je pomagalo petindvajset tovarišev - duhovnikov v pastirstvu. Da bi ogrel mlačne katoličane in povzdignil versko življenje v mestu, je skrbel, da je bilo sveto Rešno Telo pogosto izpostavljeno in da se je služba božja slovesno opravljala.

Vsaki dan sta bili v cerkvi pri sv. Benonu dve pridigi v nemškem in dve v poljskem jeziku in tri slovesne svete maše. Popoludne je bilo izpostavljeno sveto Rešno Telo, pred katerim so se opravljale slovesne večernice, litanije in skupne molitve. — Okolo spovednic pa so se ljudje kar trli in patri so imeli ves dan dovolj dela. Razen tega obsežnega delovanja v dušnem pastirstvu, moramo omeniti tudi velikih del krščanskega usmiljenja. Pri svoji cerkvi je zgradil sirotišnico za štirideset otrok, šolo in vzgojevališče za dijake; ustanovil je dobrodelno društvo, ki je skrbelo za vzgojo zane-

marjenih deklic; svoj red pa je razširil po mnogih krajih Poljske. Seveda tolikih uspehov ni tako zlahka dosegel, kakor se tukaj piše ali bere. Težav je bilo dovolj premagati in pripomočkov je bilo včasih malo ali pa nič. Kako si je svetnik v potrebah pomagal, naj spričuje sledeča zgodbica:

V prvem letu Hofbauerjevega pastirovanja v Varšavi je bilo. Patrom je pošel ves denar, tako da si niti živil niso imeli s čim kupiti; tudi pomoči se ni bilo nadejati od nikoder. V tej sili se zateče pater Hofbauer k Jezusu v tabernaklju, kjer je zaklad vseh milosti in dobrot. V goreči molitvi mu potoži svojo zadrego in svoje skrbi. Potem pa vstane, gre k altarju in potrka na vratica tabernaklja rekoč: „Gospod, pomagaj nam; sedaj je čas.“ Njegovo zaupanje je bilo uslišano. Komaj se vrne v samostan, pride bogat gospod in mu podari veliko svoto denarja.

Devet let je pater Hofbauer deloval v Varšavi in Bog je obilno blagoslovil njegovo delo. Leta 1808. pa zadene hud udarec njega in njegovo družbo.

Ni mi treba povdarjati, da je bil goreči dušni pastir in njegovo apostolsko delovanje vsem brezvercem varšavskim trn v peti. Skušali so mu škodovati na razne načine in pri vsakem podjetju so mu stavili zapreke. P. Hofbauer se ni dosti zmenil zanje in mirno šel svojo pot; vse nakane so jim izpodletele. Toda leta 1808. pride varšavski okraj v oblast revolucijonarnim Francozom, ki so povsod samostane zatirali in duhovnike preganjali. Ko se je maršal Davust polastil mesta, je ukazal samostan in cerkev zapreti, patre pa odpeljati kot jetnike v trdnjavo Kustrin.

Navaden človek bi bil potrtn in bi zdihoval ob toliki britkosti. P. Hofbauer pa je ostal miren in je še tolažil svoje tovariše. Videl je v teh strašnih udarcih pota božje previdnosti. Bog pa seka rane in jih tudi celi.

Štiri tedne je ostal Hofbauer s tovariši kot jetnik v trdnjavi. Potem so jih izpustili. Drugi so se razkropili na razne strani, on sam pa je šel na Dunaj. Prišedši tja, je začel zopet svoje apostolsko delovanje s toliko vnemo in tolikim uspehom, da se po pravici imenuje — apostol dunajski.

Za versko življenje so bili tedaj žalostni časi v Avstriji. Jožefinizem je dušil vsako prosto gibanje; cerkve so bile zanemarjene, prejemanje svetih zakramentov se je opuščalo. P. Hofbauer je živel s prva na Dunaju kot zasebnik. Leta 1813. pa ga je imenoval dunajski nadškof za spovednika pri nunah - uršulinkah. V žalostnem stanu je bila cerkev, ki mu je bila izročena. Toda on jo je osnažil in olepšal, napravljval je cerkvene slovesnosti, neumorno pridigoval in spovedoval. Ljudje so kar drli v cerkev poslušat njegove goreče pridige in se gnetli okolo njegove spovednice. In ne samo ljudje iz nižjih stanov, temveč tudi visoki gospodje in gospe so se izbrale P. Hofbauerja za spovednika. Kolik je bil njegov vpliv tudi zunaj cerkve v zasebnem življenju, se tukaj težko dá popisati. Vsem podjetjem, pri katerih je šlo za čast božjo, zveličanje duš in povišanje katoliške cerkve, je bil on začetnik in vstrajen podpiratelj.

Posebno je rad zbiral okolo sebe mladino višjih šol, katero je navduševal za katoliško vero in nravno življenje. Mnogo izmed njih, ki so se

zbirali v večernih urah v preprosti sobi P. Hofbauerja, je postalo pozneje duhovnikov in redovnikov. Naj omenim iz tega kroga le jednega, našega rojaka — Friderika Barago. Tu se je navzel mladi Friderik, ki je tedaj bival kot jurist na Dunaju, onega apostolskega duha in apostolske gorečnosti, kateri so bile pozneje meje naše dežele pretesne in ki ga je gnala med amerikske divjake oznanovat sveti evangelij.

Blizu sedem let je deloval P. Hofbauer na Dunaju. Potem pa je bila mera njegovega zasluženja polna, in Bog je poklical marljivega delavca v vinogradu k sebi, da mu dá zasluženno plačilo. Umril je 15. marca l. 1820. in bil leta 1886 prištet zveličanim.

Ali naj ti sedaj, dragi bralec, še posebej popišem zveličanega patra Klemena ljubezen in češčenje do Jezusa v najsvetejšem zakramentu? Kako je cele ure preklečal pred tabernakljem, kako se mu je pobožnost zrcalila na obrazu in kazala v vsem vedenju, kedar je maševal ali nosil najvetejše? Menda to opisovanje lahko opustim, ker ti življenje samo dovolj govori. Saj je vsa njegova delavnost bila v tem, da je v tedanji mrzli dobi oživil pobožnost do Jezusa v presv. zakramentu. Češčenje presv. Rešnega Telesa mu je bilo poglavitno sredstvo v pastirskem delovanju, kakor je bil tudi namen njegov ljudi zopet nazaj pripeljati k Jezusu, katerega so bili zapustili.

Prečisto Srce Marijino.

Meseca marca l. 1899. bode sto let, kar je papež Pij VI. dovolil poseben praznik v čast prečistemu Srcu Marijinemu. Za sveto cerkev so bili takrat hudi časi. Divji Francozje so se bili polastili Rima (10. febr. 1798) in plenili cerkve in papeževe palače; v svoji surovi pohlepnosti so Piju VI. celo prstan strgali z roke. Ker se papež ni hotel odreči svoji pravici, so ga kot jetnika odpeljali v Sijeno in potem v Florenco. Takrat so se škof panormski in nekatere redovne družine obrnile do njega s prošnjo, da jim dovoli obhajati praznik prečistega Srca Marijinega. Papež je ustregel njih želji (22. marca 1799), zakaj upal je, da bode prav po usmiljenem Srcu Marijinem došla pomoč sveti cerkvi. Ni se varal v svojem upanju. On je sicer kmalu potem umrl kot jetnik, a njegov naslednik Pij VII. se je povrnil v Rim tisti čas, ko so sovražniki svete cerkve mislili, da je konec papeštva. V spomin na stoletnico, odkar se obhaja praznik Srca Marijinega, bodemo letos v „Vencu“ nekoliko govorili o češčenju prečistega Srca Marijinega. Da pa bode vsakemu umevno, kaj si mislimo, ko govorimo o Srcu Marijinem, ponovimo precej v začetku še enkrat, kar smo že večkrat povedali. Beseda srce nam ne pomeni samo srca, ki nam v prsih bije in utriplje, pomeni nam tudi naše misli in želje, naše hrepenenje in ljubezen, skratka, srce nam je podoba vsega dušnega življenja. Ko torej častimo Srce Marijino, častimo ob enem pravo, živo Srce Matere

božje in nje ljubezen do Boga in nas ljudi. To moramo imeti vedno na umu, kadar govorimo o češčenju prečistega Srca Marijinega. Pojasnili bi pa najprej radi, kedaj in kako se je začelo češčenje Srca Marijinega.

Davno prej nego je sv. cerkev potrdila češčenje prečistega Srca Marijinega, so to milosti polno Srce častili sv. Bonaventura, sv. Bernardin Sijenski, sv. Mehtilda, sv. Jedert in drugi pobožni verniki. Zlasti pa je krščansko ljudstvo zagorelo v češčenju Marijinega Srca v 17. in 18. stoletju, odkar je bila napočila nova dōba v pobožnosti presv. Srca Jezusovega. Krščanskemu ljudstvu se je zdelo to samo ob sebi umevno, da mora s Sinom častiti tudi Mater, s pobožnostjo do Srca Jezusovega združevati pobožnost do Srca Marijinega. In pobožni verniki so prav čutili in sodili.

Jezus Kristus, ki je ljubil svojo Mater bolj od vseh drugih stvari, je hotel, da mu bodi Mati v vsem kar največ podobna. Hotel je, da ima Marija, kolikor mogoče, vse to po milosti, kar ima On sam po naturi. In zato je z njo delil svoje pravice, častna imena in naslove, čednosti in popolnosti, bogastvo in slavo, moč in oblast, z njo deli tudi čast, ki mu jo daje sveta cerkev. Sin in Mati, Jezus in Marija, sta bila od vekov v božjih mislih in sklepih vedno drug poleg drugega, vedno skupaj, vedno združena. To je razlog, zakaj sv. cerkev Mariji prideva besede, s katerimi nam sveti Duh v sv. pismu kaže življenje in delovanje večne Modrosti, božjega Sina, predno je bil svet ustvarjen. „Gospod me je imel v začetku svojih potov, predno je kaj storil od začetka. Od vekomaj sem postavljena, in od nekdanj, preden je bila zemlja. Ko je nebesa narejal, sem bila zraven; ko je zemlji dno pokladal, sem pri njem bila in vse ž njim ravnala in se veselila vsaki dan.“¹⁾

V starem zakonu je Bog obetal ob enem Odrešenika in njega presveto Mater, oba ob enem je kazal očakom v predpodobah. Precej v raju je našim prvim starišem obljubil, da bode prišel čas, ko bode „žena“, Mati božja s svojim Sinom in po Sinu strla peklenški kači glavo. Izaija je prerokoval, da bode Devica rodila sina, ki mu bode ime Emanuel, t. j. Bog z nami. Marija je ona blagoslovljena zemlja, ki bode rodila Zveličarja.²⁾

Najbolj očitno in čudovito pa se je ta zveza med Odrešenikom in njega Materjo pokazala v novem zakonu, ko se je izpolnilo, kar je bil Bog obljubil, in se je vse natanko tako ujelo, kakor so preroki napovedovali. Povsod vidimo božjega Sina pri Materi, Jezusa pri Mariji. Z nobeno stvarjo ni bil Sin božji tako tesno združen, kakor z Marijo, odkar je bila spočela od sv. Duha. V svojem naročju je nosila božje Dete in ga hranila. Da ga otme smrti, je bežala z njim v daljni Egipt. Celih trideset let je preživel Odrešenik pri svoji sveti Materi; z njo je bival pod isto streho, vsaki dan sta bila skupaj pri isti mizi, z njo je molil, z njo trpel pomanjkanje, z njo je bil vesel in žalosten. Ne samo to; Mariji je bil pokoren kot sin svoji materi. Ali si moremo misliti bolj tesno zvezo, kakor je bila med Jezusom in Marijo? Pa tudi pozneje, ko je Jezus očitno učil, ko je trpel, umrl in

¹⁾ Preg. 8, 22.—30.

²⁾ Izaj. 7, 14; 45, 8.

zmagovito vstal iz groba, mu je bila Marija zvesta družica na vseh potih. Jezus je hotel, da bodi Mati deležna njegovega poniževanja in zaničevanja, pa tudi njegovega veselja in zmage.

Pa zasledujmo še naprej podobnost med Jezusom in Marijo. Primerjajmo najprej čednosti, ki jih občudujemo v obeh. Jezus kar človek je bil najponižniši, najkrotkejši, najpotrpežljiviši, najpokorniši, najčistejši, najnedolžniši, poln ljubezni in usmiljenja, najsvetejši. V vseh teh čednostih je bila Marija tako podobna Jezusu, da malo ne neskončno presega vse ljudi v ponižnosti, krotkosti, potrpežljivosti, pokorščini, čistosti, nedolžnosti, ljubezni, usmiljenju in svetosti.

Častna imena in naslove, ki jih ima Jezus, daje sv. cerkev tudi Mariji. Jezus je naš kralj; Marija naša kraljica. Jezus je naš Gospod; Marija naša Gospa. Jezus je naš besednik in srednik; Marija naša besednica in srednica. Jezus je naš Oče; Marija naša Mati. Jezus je naše upanje, življenje naše, naše pribežališče, naša pomoč in tolažba; prav tako kličemo Marijo kot naše življenje, sladkost in upanje naše.

Podobna sta si tudi v posebnih pravicah in prednostih. Jezus je brez greha po svoji naturi; Marija je brez greha po milosti. Jezus je početnik milosti; Marija je mati milosti. Jezus je oče usmiljenja; Marija mati usmiljenja. Jezusovo telo ni strohnelo v grobu, in Marijino tudi ne. Jezus je vstal iz groba in šel z dušo in telesom v nebesa; prav tako je Marija vstala od mrtvih in bila vzeta v nebesa. Jezus sedi na desnici Boga Očeta, in Marija sedi na desnici božjega Sina. Oče je dal Sinu vso oblast, in Sin deli svojo moč in oblast z Materjo.

Ker je torej božji Sin hotel, da mu bodi Mati v vsem podobna, kaj čuda, da tudi sveta cerkev časti Marijo podobno kakor časti Jezusa. Ozrmo se po širnem svetu in z veseljem bomo videli: kjerkoli se oznanjuje ime Jezusovo, oznanjuje se tudi ime Marijino. Vsi narodi zemlje, ki verujejo na Jezusa kot Sina božjega, časté Marijo kot božjo Mater. Ni je Jezusu posvečene cerkve, v kateri ne bilo spominka v slavo Marijino. Nikogar ni med pobožnimi verniki, ki bi goreče ljubil Jezusa, da ne bi mu srce gorelo tudi za Marijo. Po pravici lahko rečemo: Jezus noče, da bi ga ljubili in častili, če ne ljubimo in ne častimo ob enem njegove Matere. Ime Jezusovo se v vsakdanjih cerkvenih molitvah vrsti z imenom Marijinim; hvalnice Jezusove se prepletajo s hvalnicami Marijinimi; vsaki skrivnosti v življenju Jezusovem, od včlovečenja do vnebohoda, je posvečen poseben praznik: v življenju Marijinem praznujemo prav iste skrivnosti, od njenega brezmadežnega spočetja do vnebovzetja; in ko se je v raznih dobah ta in ona vrsta pobožnosti do Jezusa bolj razvila in razširila, se je podobna pobožnost vzbudila tudi do Marije: tako obhajamo god imena Jezusovega in imena Marijinega, praznujemo spomin radosti Jezusove in radosti Marijine, spomin trpljenja in žalosti Jezusove, spomin trpljenja in žalosti Marijine. Skratka: z vsemi godovi in prazniki Gospodovimi se menjajo v cerkvenem letu podobni godovi in prazniki Marijini. Sv. Duh, ki navdihuje verno krščansko ljudstvo s po-

božnostjo do Jezusa, je tudi navdihuje s podobno pobožnostjo do Marije; in zato se je zgodilo, kar smo rekli od kraja: ko se je l. 1675. začela nova dôba v pobožnosti presv. Srca Jezusovega, se je vzporedno z njo razvijala tudi pobožnost do prečistega Srca Marijinega. Povsod so se ustanovljale bratovščine Srca Marijinega; slednjič je papež Pij VI. l. 1799 dovolil tudi poseben praznik v čast prečistemu Srcu. Pij VI. je sicer dal to dovoljenje samo nekaterim krajem, a njegov naslednik Pij VII. je l. 1805. določil, da smejo ta praznik obhajati po vseh škofijah, ki bodo prosile dovoljenja v Rimu.

Dragi čitatelj, pridruži se tudi ti častivcem prečistega Srca Marijinega! Saj poleg presvetega Srca Jezusovega ni ničesar med božjimi stvarmi, kar bi bilo bolj popolno, bolj sveto, Bogu in Jezusu Kristusu bolj drago in ljubo kakor deviško Srce Marijino. Tudi ga ni srca, ki bi bilo nam bolj usmiljeno in dobrotljivo; zakaj Srce Marijino je srce naše Matere, naše Gospe in Kraljice, naše Besednice, naše Pomočnice in Tolažnice. To Srce je prebodel meč bolečin; velika kakor morje je bila žalost, ki je polnila to Srce. Če dobro pomislimo, moramo reči, da poleg Srca Jezusovega ni stvari, ki bi bila tako vredna naše časti in ljubezni kakor Srce Marijino. Zato pa s sveto ljubeznijo ljubimo obe presveti Srci, posvetimo in darujmo sami sebe Srcu Jezusovemu in Srcu Marijinemu. Srce Jezusovo nas vodi do nebeškega Očeta, Srce Marijino do Jezusa. Po Srcu Jezusovem dajmo Bogu Očetu, kar smo dolžni njegovemu veličastvu, pravici in usmiljenju; po Srcu Marijinem dajmo Sinu, kar smo dolžni njegovi neskončni ljubezni in dobrotljivosti. Pri Očetu bomo vse dosegli pu Srcu Jezusovem: pri Jezusu bomo vse dobili po Srcu Marijinem.¹⁾

Apostolstvo svete molitve.

Namen svetega Očeta za mesec januar 1899.

Spoštovanje gosposke.

Mnogo se zlasti zadnji čas govori in piše o anarhistih. Strašen glas gre o tem izvržku človeštva po vsem svetu. In po pravici. Anarhisti so ljudje brez vere, brez srca, ki bi rajše danes ko jutri pomorili vse kronane glave, vse duhovske predstojnike. Te vrste človek je bil zloglasni Lukeni, ki je naši pokojni cesarici Elizabeti dné 10. septembra v Genevi hladnokrvno zabodel ostro bodalce naravnost v srce. Svet se je zgrozil nad to okrutnostjo. Vladarji so sklicali nekov shod državnikov v Rim, da bi se ondi posvetovali, kaj storiti zoper tako nevarne izrastke človeške družbe. Ali bodo pa tudi zajezili to povodenj nečloveške grozovitosti? Bodo li sklepi evropskih državnikov dosti močni, da za bodočnost odvrnejo nevarnost in silo, ki preti kronanim glavam? Dvomimo. Vzrok takim grozodejstvom

¹⁾ Cf. Memoriale P. Galliffet apud Nilles. De ration. fest. ss. Cord. Jesu et puriss. Cord. M. I. pag. 551.

je mnogo globlji, nego si državniki domnevajo. S policijskimi naredbami, ali recimo z ostrimi postavami ne bodo odpravili s sveta nečloveških nakan anarhistov.

Rana je široka in globoka. Dokler ne posežejo zdravniki do dna, ni upati, da bi jo ozdravili.

Čuvaj sijonski v večnem mestu Rimu, sveti oče Leon XIII., je že pogosto povdarjal, da je jedino zdravilo zoper žalostne izgrede anarhistov — trdna vera v pravega Boga. Kdor ne pripozna Boga kot vladarja, kateremu se mora pokoriti ves svet in kar je na njem, ta ne bode rad pripoznal nobene gosposke nad seboj, niti duhovske, niti deželske. Le oni, ki veruje, da gosposka vlada in čuje nad nami v imenu božjem, le oni bode pokoren svojim predstojnikom. Prav to pa uči naša vera. Vsak človek bodi višji oblasti podložen. Ni je oblasti, razven od Boga, katere pa so, so od Boga postavljene — piše apostol (Rim. 13, 1.). Zato opominja svoje vernike: Bodite pokorni svojim predstojnikom in ubogajte jih; oni namreč čujejo za naše duše, ker bodo odgovor dajali, da to veseli storé in ne vzdihovaje zakaj to bi vam ne bilo koristno. (Hebr. 13, 17.) Isti nauk uči tudi prvak izmed apostolov (I. Petr. 2, 13. 14). Bodite podložni — pravi — vsaki stvari človeški zavoljo Gospoda; bodisi kralju, kakor najvišjemu, bodisi poglavarjem, kakor po njem poslanim v kazen hudodelnikov, dobrim pa v pohvalo. Vse spoštujte, brate ljubite, Boga se bojte, kralja častite!

Apostoli pa so učili, kakor so videli in slišali od svojega nebeškega učenika Jezusa Kristusa. Njegova beseda in njegovo življenje nam je najlepši vzgled, kako potrebno je spoštovati gosposko. Dajte cesarju, kar je cesarjevega! Tako je učil svoje sovražnike. In celo čudežno je pridobil za-se in za Petra denar, da sta poravnala tempeljski davek. Naposled pa, ko je veliki zbor izrekel smrtno sodbo nad njim, se ji je podvrgel brez ugovora, dasi je bil po nedolžnem k smrti obsojen.

Marija, mati Jezusova, je zvesto ravnala po zapovedi Gospodovi, ako-ravno ni bila vezana na postavo Mozesovo.

Po teh vzgledih so se ravnali tudi prvi kristijanje. Spoštovali in ljubili so svoje predstojnike, pokorili se jim v vseh rečeh, ki niso bile zoper zapovedi božje. Tako nam pričajo pisatelji prvih stoletij. „Kristijan“ — piše Tertulijan — „ne sovraži nikogar, najmanj pa svojega vladarja. Vé namreč, da mu je zapovednika Bog postavil; zato ga mora ljubiti in spoštovati in želeti srečo in blagor njemu in vsej državi.“ — „Tako smo poučeni“, — dejal je sv. Polikarp — da gosposki od Boga postavljeni, dajemo čast, ki se ji spodobi.“ Še celo neverni pisatelj Plinij daje v svojih spisih prvim kristijanom lepo izpričevalo, da so mirni, pokorni podložniki celo poganskim cesarjem in gosposkam.

Tako bi tudi dandanašnji moralo biti. Toda žal, le prepogosto vidimo, da bi posamniki in cela društva čim najpreje radi odložili vse vezi, ki jih na družbo priklepajo. Morda niti ne vedó, kaj bi bila posledica temu, ako bi vsi ljudje odrekli drug drugemu pokorščino. Ne mislijo tako daleč, da človeštvo brez gosposke biti ne more. Če odpravijo to, nastala bode takoj

druga in — ne dvomimo — hujša, okrutnejša, gosposka pesti in krvi. Zato pa sklepajmo v molitvi ponižno svoje roke s sivim starčkom v Vatikanu, ki vidi nevarnosti, preteče iz razbrzdane nepokorščine narodov, in zato povzdiguje proti nebu glas svojih želj, da mili Bog zopet utrdi v narodih zavest pokorščine do gosposke, deželske in duhovske.

Dajte torej vsem, kar ste dolžni: davek, komur davek, dac, komur dac, strah, komur strah, čast, komur čast! (Rim. 13, 7.)

Uboge redovnice na Laškem.

dkar so Pijemontezi siloma vzeli Rim, so začeli zatirati samostane, kakor da hočejo iztrebiti iz dežele vse redovnike in redovnice. Iz sto in sto samostanov so izgnali Bogu posvečene prebivavce, prazne prostore pa porabili za šole, ječe, vojašnice in norišnice. Kjer v hipu niso vedeli, kaj početi s samostanom, so pustili v hiši pet ali šest redovnikov, da oskrbujejo poslopje in je varujejo razpada. Najhujše pa se godi redovnicam, ki so posvetile svoje življenje edino molitvi in premišljevanju. Vzeli so jim vse, kar so imele; celo doto, katero je prinesla vsaka z doma, so jim ugrabili; zato pa jim dajo nekaj mrtve plače, ob kateri uboge redovnice ne morejo ne živeti ne umreti. Prepovedali so jim strogo, da ne smejo vsprejemati nobenih novink; zato se samostani, v katerih pobožne redovnice živé samo v molitvi in premišljevanju, bolj in bolj prazniijo. Ko pomrje v samostanu toliko redovnic, da vseh skupaj ni več kakor pet ali šest, se morajo te preseliti kam drugam, kjer se je prav tako število skrčilo. Brezbožnikov ni prav nič skrb, da bi uboge redovnice poslali vsaj v tak samostan, kjer živé sestre istega reda; iti morajo tja, kjer je baš prostor. Zato se večkrat zgodi, da pridejo sestre raznih redov skupaj v en samostan. Tako so bile pred nekaj leti pri sv. Ceciliji v Rimu trojne redovnice v enem samostanu: frančiškanke, benediktinke in ne vemo, katere še.

Da bi najubožnišim samostanom nekoliko pomagali, se je v Rimu pred dvajsetimi leti osnovala družba, ki zbira radovoljne darove. Jezuitski pater, ki vodi to delo krščanskega usmiljenja, dobi iz samostanov vsako leto sto in sto pisem; nekaj pisem, ki jih je prejel l. 1898., je te dni dal na svitlo.¹⁾ Iz njih je razvidno, kolika revščina in beda vlada sedaj po laških samostanih. Mi hočemo samo nekaj malega posneti iz teh žalostnih poročil.

Prednica nekega samostana na zgornjem Laškem je pisala 20. januarja: Velika sila, v kateri smo, me je primorala, da Vas nadlegujem, in upam, da boste imeli z nami sočutje. Naša revščina ne more biti večja, kakor je. Z malo svoto, ki smo jo dobile od države za prve tri mesece, sem plačala stare dolgove, in ostalo nam je samo nekaj lir; (ena lira je vredna 40 kr. avstrijskega denarja); s tem moram preživiti enajst oseb do aprila, blizu tri mesece. Tri med nami so bolne in potrebujejo posebne postrežbe. Država

¹⁾ V. Civiltà cattolica. 3. dicembre 1898.

nam daje samo za pet oseb mrtvo plačo. Sodite sami, kako se nam godi. Če dobimo majhno miloščino, s katero bi mogle kako živeti te tri mesece, bomo vsa sveta obhajila in dobra dela darovale Bogu za onega, ki nam bode storil to ljubav.

Iz nekega samostana na Siciliji je prišlo 12. februarja pismo, ki slove: „Časi so tako hudi, da nimamo s čim živeti, niti kruha ni pri hiši. Obrnila sem se do nekaterih dobrih oseb, proseč majhne miloščine, pa nihče se nas ne usmili. Predvčerajšnjim, ko je bila sila največa, sem pisala Jezusu v tabernaklju, in On, ki je vedno tako dober, mi je res pomagal; dobila sem od nekod toliko, da sem nasitila svoje sestre; ob enem mi je Jezus vdahnil misel, da naj pišem Vam v trdnem upanju, da nam ne odrečete prošnje. Ljubeznjivi Jezus bode stotero povrnil Vam in vsem onim, ki nam bodo naklonili kako dobroto.“

V postu so pisale benediktinke iz samostana rimske provincije: „Naša revščina je vsaki dan večja, in še ne vidimo nobene pomoči. Ko bi Vi mogli umeti vso našo bedo, bi brez dvoma imeli z nami živo sočutje. Nimamo niti olja za svečavo, niti drv za kurjavo; skratka, manjka nam vsega, tudi najbolj potrebnih rečij. Naše upanje so, za Bogom, naši dobrotniki; od njih pričakujemo pomoči. In zanje neprenehoma molimo, da jim Bog povrne, kar nam dobrega storé.“

Proti veliki noči je dobil pater pismo iz nekega samostana v srednji Italiji, kjer so bile več let redovnice, katerim vlada ni hotela dati nobene podpore. Za velikonočne praznike jim je pater nekaj poslal, in nato so mu odgovorile: „Srčno Vas zahvaljujemo za storjeno dobroto. Letos hoče trpeči Zveličar, da smo mu družice v trpljenju in kakor On, na križ pribite. Ukazalo se nam je, da morajo v štirinajstih dneh iz hiše vse one sestre, ki zoper postavo bivajo pri nas; ako ne bi poslušale povelja, nas bodo s silo iztirali. Poslale smo sestre v neko drugo majhno hišo. Lahko si mislite, kako je nam hudo! Z Vašo miloščino smo si kupile živeža in plačale troške za selitev. Naši sovražniki so se zarotili, da nas bodo ugonobili. Toda mi upamo v Marijo brez madeža spočeto, in z njeno pomočjo bomo zopet vstale.“

Pomladi je bila v nekaterih krajih na Laškem huda lakota. Moke in kruha ni bilo dobiti tudi za drag denar ne. Uboge redovnice so ta čas toliko trpele, da se človeku mora milo storiti, ko bere njih pisma.

Iz zelo revnega samostana rimske provincije je pisala prednica 14. dan majnika: „Največa sila me je prignala, da se zopet obrnem do Vas, ki ste nam že tolikrat pomagali. Častiti pater, niti solda nimam, da bi kupila košček kruha za svojo družino. Sv. Jožef mi je dal to misel, da se k Vam zatečem. Prosim majhne pomoči, toliko, da bi imele kruha vsaj za nekaj dni, dokler nam Bog kako drugače ne pomaga. On, ki živi in hrani ptice v zraku, ne bode pozabil nas ubožic, ki ga hočemo posnemati v njegovi največji revščini.“

Tri dni pozneje je prišlo pismo iz benediktinskega samostana v Umbriji: „Naznanjam Vam, da je moja družina brez kruha. Tukaj ga celo za

denar ni dobiti, kam li iz samega usmiljenja! Ne namerite mi, da Vas nadlegujem, pa prosim Vas v imenu ljubezni do Marije brez madeža spočete, usmilite se me, ki jokam, ko vidim svoje uboge sestre od lakote medleti. Delamo tudi po noči; pa nič ne pomaga. Pomagajte nam Vi, če morete. Če storite to ljubav, bodete gotovo rešili eno dušo iz vic. Jaz in moje sestre vedno molimo za Vas in za vsakega, ki nam je kaj dobrega storil.“

Kmalu potem je pisala prednica klarisinj iz rimske provincije: „V imenu ljubezni do presvetega Srca Jezusovega Vas prosim majhne miloščine. Verjemite mi, da nimam niti ene lire. Imam bolne sestre, pa jim ne morem postreči. Strašno hudo nam je. Neka oseba mi je posodila toliko, da sem mogla poslati po malo moke. Zgodi se božja sveta volja!“

Bodi dosti žalostnih poročil! Iz njih vidimo, kaj stori revolucija, človeška zloba in sovraštvo do katoliške cerkve! Nam so prihajali v spomin prvi časi krščanstva, ko smo brali ta pisma. Vidimo pa tudi, kaj zmore krščanska vera in ljubezen! Uboge redovnice, neveste Kristusove, ki toliko trpé iz ljubezni do svojega nebeškega ženina, so prave mučenice! Poguma in pomoči jim daje Jezus v presvetem zakramentu. Kje je cerkev, ki bi se mogla ponašati s takim junaštvom, kakor cerkev katoliška? Zares, katoliška cerkev je sveta, zakaj ima svetnike in svetnice tudi v naši dobi, ko cele množice odpadajo od Kristusa!

Nismo pisali teh vrstic, kakor da bi hoteli prositi radovoljnih darov; vemo namreč dobro, da imamo v svoji domači deželi toliko silnih potreb, da ne moremo vsemu kaj. Vender, ko bi kdo utrpel mali dar, ga radi sprejmemo in ga bomo poslali naravnost v Rim. Mučenice Kristusove bodo hvaležne molile in darovale Bogu svoja dobra dela za vse dobrotnike.

Poročilo o bratovščinah.

Naznanilo ponočnim častivcem presvetega Rešnega Telesa v Ljubljani. Po noči mej 5. in 6. prosincem bodo moški častili presveto Rešno Telo v cerkvi sv. J a k o b a. Molila se bode 22. ura: Za praznik rojstva Gospodovega.

*Tridnevnic*a bratovščine sv. Rešnega Telesa. Ker letos praznuje bratovščina sv. Rešnega Telesa svojo petdesetletnico, zato so se opravljale po naredbi sv. Očeta slovesne zahvalne tridnevnic. V naši škofiji je bratovščina ustanovljena v uršulinski cerkvi v Ljubljani. Zato se je ta cerkev obkklala 6., 7. in 8. t. m. v praznično obleko, ko so neprenehoma prihajali pobožni verniki molit Zveličarja v izpostavljenem sv. Rešnem Telesu. Tri ure so častivci vsaki dan glasno molili, in sicer po eno uro samostanske gojenke, po dve uri pa udje bratovščine. Ob desetih je bila vse tri dni slovesna sv. maša. Slovesnost so zlasti povzdignili govori v čast presvetemu zakramentu. Prvi dan je presvetli knez in škof z apostolsko gorečimi besedami pokazal na sv. Rešno Telo, ki je središče in vir naše vere, našega upanja, naše ljubezni, našega poguma in vse naše navdušenosti. Živemu Bogu, pričujočemu v sv. zakramentu, je cerkev izkazovala vedno vso čast. Cerkvena umetnost je tekmovala v raznih časih, da bi Zveličarju na-

pravila dostojno stanovanje, cerkvena glasba je bila najveličastnejša in najbolj mogočna, kadar je bilo treba proslaviti to veliko skrivnost naše svete vere. Bratovščina vednega čiščenja sv. Rešnega Telesa je ustanovljena, da bi se Zveličar v presvetem zakramentu bolj in bolj častil. V ljubljanski škofiji obstoji že 40 let. — Nato je Presvetli pripovedoval zgodovino bratovščine v naši škofiji, ki oskrbuje opravo potrebnim cerkvam. Še večega pomena je molitev, ki jo opravlja tisoč in tisoč udov, — v prav mnogih župnijah skupno. Silno veselo znamenje je, pravi Presvetli, da se število častivcev sv. Rešnega Telesa od dné do dné množi, zlasti še število mož, ki opravljajo po noči svoje molitvene ure. Naj zavlada splošno čiščenje sv. Rešnega Telesa v Ljubljani in na deželi, naj izgine iz mesta in vladikovine vse, kar dela nečast Najsvetejšemu, ki prebiva med človeškimi otroki! Drugi govor je imel cerkveni vodja in spovednik pri Uršulinkah, velečastiti gospod V. Eržen. Proslavljal je sv. Rešno Telo kot jedro vseh božjih čudežev, kot odsvit vseh božjih lastnosti, zlasti vsemogočnosti božje. Na praznik brezmadežnega spočetja Marijinega, zadnji dan tridnevnice, se je število častivcev vedno bolj množilo. Zlasti vesel je bil pogled na veliko množico značajnih mož, ki so glasno od 4.—5. ure molili sv. Rešno Telo. — Ob petih je preč. gosp. generalvikar imel sklepni govor, v katerem je dokazoval dolžnosti molitve. Da bi mnogovrstno stvarstvo imelo um, v najlepšem soglasju bi slavilo stvarnika. Edino človek spozna to dolžnost in jo mora izvrševati. Udje bratovščine dajo tudi zadoščenje Zveličarju v sv. zakramentu za vse nečasti. Udje bratovščine skrbé Zveličarju za dostojno stanovanje, ker dajó male prispevke za napravo cerkvene opravé. Č. gg. Uršulinke in pobožne ljubljanske gospe in gospodičine izdelujejo leto za letom lepe cerkvene obleke, tako da je bratovščina do sedaj razdelila že cerkvene opravé v vrednosti 198.000 glđ. Delujmo vstrajno za lepoto hiše božje. Ko bi dala zemlja iz osrčja vse zlato in srebro in morje vse bisere, ne bi bilo dovolj v proslavo presvetega zakramenta. — Po govoru so prejeli navzoči častivci sv. Rešnega Telesa, ki so do zadnjega koticčka napolnili cerkev, popoln odpustek, ki ga je vodja bratovščine podelil s sv. križem. Naj se odslej še bolj goreče glasi v vseh cerkvah Zveličarju v sv. zakramentu čast in slava!

Is „Slovenca“.

Večna molitev v Čemšeniku.¹⁾ Pri nas smo sicer precej oddaljeni od sveta, toda tem bliže smo nebesom. In ko se iz tako mnogo krajev čujejo vesele novice, da se je vpeljala tu in tam večna molitev, in da „vse, kar sope, hvali Gospoda“ v sv. Rešnjem Telesu, tudi mi nismo hoteli zaostati in smo poskusili, uro bratovščine sv. Rešnega Telesa opravljati skupno in glasno. To seveda še ni večna molitev, ali prvi poskus je, in ta prvi poskus se je, hvala Bogu, dobro obnesel, kajti ljudje imajo veliko veselje ob skupni in glasni molitvi; — kar za kratek čas jim je.

Moli se pa tako-le: Vsi molivci so razdeljeni v dva kora in vsak kor moli naglas po jeden odstavek iz knjige „Večna molitev“; ko je izmolil prvi kor prvi odstavek, začne takoj drugi kor drugi odstavek, potem zopet prvi tretjega itd. Vrstice pa in molitve kakor tudi očenaše moli duhovnik, ali pa jeden izmed molivcev, kadar je duhovnik zadržan.

Duhovnik ima včasih med molitveno uro tudi kratek nagovor, ali pa naloži molivcem kako čednost, v kateri naj bi se vadili do prihodnje molitvene ure, ali pa reče moliti rožni venec ali pa tudi zasebno tiho molitev 10—15 minut.

¹⁾ Dopis nam je radi pretesnega prostora zaostal, kar naj nam poročevalec blagovoljno odpusti.

Neko slovesnost daje vrh vsega tega molitveni uri njen začetek in konec. V začetku in ob koncu zadoné namreč orglje in zapoje se kaka pesem v čast sv. Rešnega Telesa, katero pojó vsi molivci. — Včasih se zapoje taka pesem tudi med uro.

Ure so pa na posamezne stanove tako-le razdeljene: prvo nedeljo v mesecu molijo fantje; drugo nedeljo v mesecu molijo možje; tretjo nedeljo v mesecu molijo dekleta; četrto nedeljo v mesecu molijo žene; peto nedeljo in ob praznikih pa pridejo prostovoljno brez razlike stanov, ali pa se tudi kak stan razdeli v dva dela, in od teh moli jeden del eno nedeljo, drugi pa naslednjo.

Ker se je ta poskus tako dobro obnesel, se bo skušalo, da se „Bog v njegovi močni trdnjavi“ ne bo hvalil samo od 1.—2. popoldne ob nedeljah in praznikih, ampak da bodo vsako nedeljo in praznik vse ure izpolnjene od ranega jutra do poznega večera. Bog daj k temu svojo pomoč. *Ž. P.*

Iz Ajdovščine na Vipavskem. Tisto nedeljo po prazniku vseh svetnikov smo se bratje in sestre tretjega reda in udje bratovščine svetega Rešnega Telesa zbrali v župnijski cerkvi in prvič skupaj glasno molili sveto Rešno Telo. Precej prvi pot nas je bilo okolo 80. Sedaj se nam vedno novi udje pridružujejo. Bog nam daj vstrajnosti v tej lepi pobožnosti.

Iz Zgornjega Tuhinja.

„Zdaj si Marija le solze obriši,
Tudi tuhinjski smo fantje prišli . . .“

tako so v god sv. Stanislava dné 13. novembra zapeli fantje, ki so bili sprejeti v Marijino družbo. In Marija si je obrisala solze.

Dolgo se je že žalostno ozirala po tuhinjskih fantih, ali se bode vender kateri zares in odločno odpovedal zapeljivemu svetu in satanu in stopil v družbo njenih otrok. Po dolgih desetih mesecih se jih je toliko oglasilo, da se je mogla ustanoviti tudi fantovska Marijina družba. Prvi so bili sprejeti na Martinovo nedeljo. Ni jih dosti, malo več kakor je bilo apostolov, a ti so junaki, toliko večji junaki, kolikor manj jih je, in kolikor več je onih, ki si ne upajo v boj zoper hudobni svet in satana. Poznalo se jim je to, ko so peli:

„Trdno kot skala, kot hrast bomo stali,
Duše pogube srčno varovali.“

Prihajale so jim besede iz srca.

Napev družbini pesmi je zložil P. Angelik Hribar. Krasen je, in fantje so se ga lahko naučili. Zdaj imamo od preč. domačina že tri pesmi, družbino dekliško in fantovsko in pa še eno, ki jo pojó dekleta svoji tovarišici, Marijini hčeri, ob poroki. Tudi ob pogrebu zapojó Marijini otroci svoji tovarišici v slovo nagrobnico, ki je nalašč za to zložena. Iskreno hvalo izrekamo na tem mestu č. p. Angeliku, da nam tako rad postreže. Bog ga ohrani, da bi še mnogo pesmic zložil!

I z j a v a.

Poslušni določbi papeža Urbana VIII. izjavljamo: čudežnim zgodbam, o katerih poroča „Venec“, pa jih cerkvena oblast še ni preiskala, dajemo samo toliko vere, kolikor je gre človeški resnicoljubnosti; tega, kar je Bog posebe razodel pobožnim osebam, nimamo za verske resnice: vse pa prepuščamo nezmotljivi sodbi svete katoliške cerkve.

Urednik.